

Recensie: Lazarus ★★★***

King's Cross Theatre Londen
donderdag 10 november 2016

foto © Jan Versweyveld

Recensie:

Op 10 januari 2016 overleed David Bowie, twee dagen nadat ie 69 was geworden en zijn laatste studio album 'Blackstar' in de winkelrekken lag. Op 7 december 2015 ging in NY zijn laatste podiumproductie, de musical 'Lazarus' in première waar hij samen met Enda Walsh aan schreef. Ivo Van Hove stond in voor de regie en zijn trouwe compagnon Jan Versweyveld tekende opnieuw voor de visuals en belichting. Na de run in de States, komt de show nu ook thuis in de UK in een tent, voor slechts 13 weken in het tijdelijke King's Cross Theatre tot 22 januari 2017. De nummers van Bowie in een concretere context gieten, in de structuur van een verhaal, een musical die in dit geval gebaseerd is op 'The Man Who Fell to Earth' van Walter Tevis uit 1963, bleek allesbehalve makkelijk. Het verhaal en de enscenering hapert dus wel eens maar uiteindelijk blijft de onsterfelijke muziek van Bowie, knap live neergezet door de cast en de band die achter plexiglas staat overigens, op zo'n inkakmomenten wél overeind.

Het zou ons verbazen, mocht Bowie zijn dood niet min of meer gepland hebben. Zowel zijn album 'Blackstar' als de musical 'Lazarus' maken de cirkel rond. De ene op muzikaal vlak, de andere op het vlak van theater en muziek. Bowie acteerde in 1967 voor het eerst in 'Pierrot in Turquoise' en speelde in 1976 overigens de hoofdrol in de filmversie van 'The man who fell to earth'. In 'Lazarus' staat Thomas Newton centraal die tussen leven en dood zweeft en niet in staat lijkt te sterven. Gevoelloos en wat cynisch ook ('Is het al zo laat?') laat hij zich volledig gaan in zijn drankverslaving. Zijn koelkast staat vol goedkope gin en zijn liefdesverleden met Mary Lou (tevens bezongen in het nummer 'Hello Mary Lou', een nummer van Ricky Nelson) blijft hem kennelijk achtervolgen. Elly blijkt dan weer gefascineerd te zijn door Newton, maar vraagt zich af hoe echte liefde voelt. En zo lijkt iedereen wel te hunkeren naar zijn of haar bevrijding terwijl eros en thanatos erg dicht bij elkaar aanschurken. Â Â Â

Net als in NY tekenen Michael C. Hall voor de rol van de getormenteerde Thomas Jerome Newton en Sophia Anne Caruso voor die van het Meisje/de muze. Caruso geeft op 29 november de fakkel door aan Hannah Rose Thompson trouwens. Zij begeleidt hem naar en bij het afscheid nemen van het aardse. Dat kan pas, wanneer hij haar bevrijd heeft door haar te doden. Zelf is het meisje immers ook aan het zweven tussen leven en dood. De chemie tussen beide acteurs werkt, Caruso speelt aanstekelijk fris en jong en Hall blijkt niet ongevoelig voor haar, ze is zijn laatste sprankeltje hoop.

Toegegeven, ook qua looks refereert Caruso niet zelden naar Cosette uit 'Les Mis'. De tekst zelf van Lazarus verwijst ook even naar 'Cats' trouwens wanneer iemand openlijk hunkert naar een nieuw leven. En Van Hove zou Van Hove niet zijn, mocht hij er geen Belgische stempel aan toevoegen. Mary Lou/Elly krijgen dus een blauwe pruik op en een blauw kleedje aan zodat de tekst ook even knipoogt naar de Smurven.

Knappe scènes zijn onder andere die waar video naadloos overgaat in echt acteren (vanachter de ledwall verschijnen van een actrice, zwarte vloeistof die eerst als een soort vleugels rond een man zich verspreidt en de scène plots zwart maakt, zwarte ballonnen die op een na doorprikt worden, video die over de ganse scène getoond wordt en een laag legt over de decorelementen zodat fictie en realiteit elkaar letterlijk

overlappen â€“ sterk werk van Tal Yarden opnieuw! -, het live acteren dat met enige vertraging op het sepia tv scherm waar een passieve Newton voor zit, verschijnt, het meisje dat met witte tape een stuk podium afplakt en zo een raket creëert, het meisje/de muze dat sterft en wit bloed heeft,â€¦) worden echter ook afgewisseld met iets te preuts en ingehouden acteerwerk van Amy Lennox als Elly.

Zij zit op een bepaald moment met haar rug naar het publiek en doet zo haar goudkleurige jurk uit terwijl ze snel een t shirt over het hoofd trekt met de jurk nog ter hoogte van haar buik. Deze manier van omkleden doe je enkel als je preuts bent en je je niet comfortabel voelt om dat te doen met mensen om je heen. In het stuk zelf is Elly op dat moment echter alleen. Het is dus naar ons aanvoelen Lennox zelf, of weten we veel wie, die moeite heeft om te tonen wat er in zo'n omstandigheden normaal getoond zou worden: borsten en naaktheid dus. Op dat vlak is het misschien tijd dat Lazarus thuis komt waar het echt thuis dient te komen, in België en Duitsland waar actrices minder vallen over dit soort scènes. Dit zet een stevige domper op de geloofwaardigheid en de authenticiteit van Elly, zeker in een musical die een state of mind musical is, die vooral over een geestestoestand gaat en dus een stevige psychologische (lichte én donkere) laag heeft. Geen rechtlijnig verhaal ook waardoor het niet altijd makkelijk is om één te weten wie wie speelt (zeker bij de bijrollen die onvoldoende uitgewerkt zijn en erg fragmentarisch aanvoelen) en wat nu precies realiteit, waanbeeld of flash back is. Het maakt dat een aantal toeschouwers tijdens de voorstelling de tent verlaten en niet meer terugkeren.

Dat het King's Cross Theatre een tent is, is nog zo'n nadeel. De sirene van een politievoertuig horen we buiten terwijl het aanslaan van de verwarming via blazers de sterkte van rustigere momenten de kiem insmoort. Ook dat doet de beleving geen goed. Maar zoals gezegd zijn de stemmen wél erg goed, met uitzondering van Tom Parsons tijdens 'The man who sold the world' die de moeilijkheidsgraad van het nummer net niet haalt en wiens personage Michael redelijk vroeg in de musical sterft waardoor we dat helemaal niet zo erg vinden. Â

Het zijn dan vooral Michael C. Hall, Sophia Anne Caruso en Amy Lennox die onze gevoelige snaar weten te raken in songs als 'Where are we now?', 'No plan', 'Changes', 'Heroes' en 'Life on Mars' tijdens deze 'Lazarus' die toch niet helemaal de verwachtingen weet in te lossen, kennelijk een carrière van dertig jaar in Londen niet ambieert en mocht ze dat wel doen, dat ook niet zou overleven.

< Bert Hertogs >

De songlist:

"Lazarus": Newton/Teenage girls (uitÂ Blackstar, 2016)

"It's No Game (Part 1)": Newton/Teenage girls (uitÂ Scary Monsters (and Super Creeps), 1980)

"This Is Not America": Girl/Teenage girl (uit The Falcon and the Snowman, 1985)

"The Man Who Sold the World": Michael (uitÂ The Man Who Sold the World, 1970)

"No Plan": Girl (uit Lazarus, 2016)

"Love Is Lost": Valentine/teenage girls (uitÂ The Next Day, 2013)

"Changes": Elly/teenage girls (uit Hunky Dory, 1971)

"Where Are We Now?": Newton/teenage girls (uit The Next Day, 2013)

"Absolute Beginners": Newton/Elly/Velantine/Teenage girl 1/ Girl/ Teenage girl 2 (uitÂ Absolute Beginners soundtrack, 1986)

"Dirty Boys": Valentine (uit The Next Day, 2013)

"Killing a Little Time": Newton (uit Lazarus, 2016)

"Life on Mars?": Girl (uitÂ Hunky Dory, 1971)

"All the Young Dudes": Ben/Maemi/Valentine/teenage girls (uitÂ Mott the Hoople-albumÂ All the Young Dudes, 1972)

"Sound and Vision" (uitÂ Low, 1977)

"Always Crashing in the Same Car": Elly (uit "Low", 1977)

"Valentine's Day": Valentine/teenage girl 1 (uit "The Next Day", 2013)

"When I Met You": Newton/teenage girl 1 (uit "Lazarus", 2016)

"Heroes": Newton/girl/teenage girls (uit "Heroes", 1977)